

'DURACELL, MRS. TANAKA SAID'

FERDINANDO FREGA



DURACELL, SABI NI MRS. TANAKA

Ang Kamatayang Hapones

The Art of Attraction · 12

Nasa headquarters ako sa Milan nang araw na iyon. Kailangan kong ipaliwanag sa mga taga-marketing kung paano maibebenta ang isang produkto sa pamamagitan lamang ng pagpapaamoy nito sa mga tao, isang bagay na hindi pa naisip ninuman.

Nagbebenta kami ng mga produktong pang-ayos ng sarili at hindi kailanman nagkaroon ng anumang ugnayan sa pagkain. Pero ang mukhang lohikal ay nakatagpo ng ibang dimensiyon sa realidad, kung saan ang pantasya ay ikinasal sa noir at biglang naging katotohanan.

Ang ideya ay kung hihilingin namin sa isang customer na amuyin ang tray ng isang produkto, sasabihin nila sa amin na wala silang naaamoy kundi pinindot na karton. At ako ang magsasabi sa kanila na hindi nila maamoy ang bango ng tagumpay na nasa likod ng brand lamang.

Ahahahahahahahah.

Pero huwag tayong maligaw sa mga detalye sa likuran. Hindi iyon ang tungkol sa kuwentong ito.

Kababalik ko lang mula sa aking hot dog nang, mismong sa labasan sa tabi ng bantay-pinto, nadatnan ko ang aking CEO na paalis na. Tinawag niya ako at sinabi: “Frega, sumama ka

sa akin. Tigilan mo na ang paglalaro sa mga taga-marketing, hindi nila kailanman maiintindihan, hangga't hindi ka nila nakikitang nagtatrabaho sa larangan. Halika, pupunta tayo sa airport para salubungin ang isang kasamahan sa Gillette, ang bagong CEO ng Japan, si Mrs. TANAKA.

“Makikita mo, kaaya-ayang babae siya, at gustong-gusto niya ang mga taga-Calabria. Noong araw ay nagkaroon siya ng nobyong taga-inyo; sinabi niya iyon sa akin sa huli naming board meeting sa Boston.”

“Pero Dottore, hindi po ako marunong ng Hapones, hindi po ako kailanman nagkaroon ng nobya sa mga lugar na iyon, hindi ko po alam kung paano kumilos o ano ang sasabihin. Hindi pa po ako nakapupunta roon.”

“Sige na, sumakay ka na sa kotse, ikaw ang magmamaneho. Pupunta tayo sa Milano Malpensa at ipapaliwanag ko sa daan. Ipasasabi ko sa aking sekretarya sa lahat ng maghahanap sa iyo na nasa misyon ka kasama ko.”

Mga limampung minuto ng biyahe ang nasa harap namin, at nagsimula siyang magtanong sa akin ng mga personal na bagay: ang pamilya, ang mga anak, ang balita tungkol sa aking ama, na kilalang-kilala niya. Walang anumang tungkol sa trabaho. Sa huling sampung minuto na lang bago ang airport niya ako binigyan ng ilang teknikal na detalye tungkol sa darating.

Kamakailan lang ay nagdusa si Mrs. Tanaka ng isang pagkawala, ang pagkamatay ng kanyang ama, at magandang pagkakataon ito para iparating ang aming pakikiramay. Sa pagitan ng mga linya, lumabas na galing siya sa

pandaigdigang board ng Duracell at natanggap niya ang bagong appointment na ito sa Gillette ilang quarter lang ang nakaraan. Pero walang anumang hinala sa kung ano ang nasa likod nito, kahit man lang sa aking mga latitud.

Nakita ko siyang dumating: katamtaman ang taas, elegante, nakangiti. Mainit siyang binati ng aking CEO ng ritwal na halik sa magkabilang pisngi. Wala akong ganoong kalapitan sa kanya at hinagkan ko na lang ang kanyang kamay, at ngumiti siya.

Hiniling niyang gumamit muna ng banyo at saka huminto sa isa sa maliliit na mesa ng bar, para uminom at makapagpalitan ng ilang salita.

Bumalik siya pagkaraan ng ilang sandali, sariwa at lalo pang mabango kaysa kanina, at humarap sa kanya ang aking CEO para iparating ang kanyang pakikiramay. Sumagot siya:

“Ang kamatayan ay pareho sa buong mundo, pero ang pilosopiya ng mga tumitingin sa kamatayan at nagkukuwento ng buhay ay, para sa isang taga-Silangan, napakalayo sa pilosopiyang Kanluranin.” Ano ang ibig niyang sabihin?

“Umiiyak kayo kapag naaalala ninyo siya. Ngumingiti kami kapag ikinukuwento namin ang kanyang buhay, dahil nabubuhay siya sa loob ng kanyang mga ginawa, hindi lamang sa loob ng kung sino siya.”

Isang bagong konsepto ito at mahirap din nang sabay. Hindi ako natisod, pero nahirapan akong tunawin ito.

Pagkatapos ay humarap siya sa akin at sinabi, sa perpektong diyalektong Calabrese: “Capisci sti.”

Ahahahahahahahah.

Nanatili silang magkasama nang mga sampung minuto, sa isang pribadong usapan, at patuloy kong iniisip ang kanyang mga salita. Sa kanyang pagdaan pabalik sa tabi ko ay nagpaalam siya at umalis, at habang papalayo siya ay tinawag ko siya, sumisigaw:

“Mrs. Tanaka, capiscia aaaa.”

Ngumiti siya at lumakad palayo.

Isa pang limampung minuto sa kotse pabalik sa headquarters. Nanatiling tahimik ang CEO, walang sinabi, at nagmaneho ako nang hindi nagtatanong, hanggang sa isang sandali ay sinabi niya sa akin:

“Sinabi sa akin ng kasamahang Hapones na kaaya-aya kang lalaki, pero mag-ingat daw sa iyo.” Bakit?

“Sinabi niyang ang mga taong tulad mo ay hindi nagtatrabaho para sa mga kompanya, ni hindi nagpapatakbo ng mga ito.” At ano ang ginagawa nila?

Ngumiti siya at sumagot: “Capisci sti.”

Ferdinando